

Да посрещнем нашите съседи с “Добре дошли в окръг Гюргево”



Окръг Гюргево се намира в южната част на Румъния, по долното течение на Дунав. Разположението на брега на Дунава в протежение на 72 км позволява на окръга да има речни връзки с речните страни и Черно море.

Негови съседи са: окръг Кълъраш на изток, окръг Телеорман на запад, окръг Илфов и окръг Арджеш на северозапад и окръг Дъмбовица на север.

Територията на окръга е 3526 кв. км, представлявайки 1,5 % от територията на страната. Главен град на окръга е Гюргево, разположен на 64 км от столицата на страната по трасето Букурещ – София – Атина или Букурещ – Истанбул.

От териториално-административна гледна точка окръг Гюргево обхваща град Гюргево, град Болинтин – Вале, град Михъйлец и 51 селски общини с 166 села.

Град Гюргево най-вероятно е бил основан през 14 век като пристанище на р. Дунав от генуезки търговци, които са предприели пътуване дотук, за да създадат търговски аванпост, крепост на остров Свети Георги; те са построили една банка и един пазар за коприна и кадифе. Градът е бил наречен на светията покровител на Генуа, свети Георги (на италиански Сан Джорджио), от който произхожда днешното име на града. Гюргево е споменат за първи път в документа Кодекс Латинус Парисинус от 1394 г. по време на господството на Мирча чел Бътърн. През 1420 г. е бил превзет от Османската империя, която е искала по този начин да контролира трафика по Дунава. Османците са нарекли Гюргево “Yergöğü”. Тъй като е бил укрепен град, Гюргево е изиграл важна роля в честите войни между румънците и турците за контрола върху река Дунав, особено при опитите на Михайл Витязул да се спрат турските атаки и по-късно по време на руско-турските войни. През 1659 г. Гюргево е бил изгорен до основи. През 1829 г. стените и укрепленията са били напълно разрушени, така че единствената защита на града е била замъкът, намиращ се на остров Слобозия, свързан със сушата чрез мост. Първата железопътна линия в румънското кралство е била построена между Букурещ и Гюргево, като гарата в Гюргево е била открита на 1 ноември 1869. До установяването на комунистическия режим в Румъния е бил главен град на окръг Влашка. Между 1952 и 1954 г. по време на комунистическия режим и с подкрепа от Съветския съюз е построен мостът Гюргево-Русе (или Мостът на приятелството), първият мост над Дунава, който свързва Румъния с България. Гюргево е бил обявен за областен град на 17 февруари 1968. Бил е един много важен ден за Гюргево!



Да се представим на нашите съседи



Населението на окръг Гюргево към дата 1 юли 2012 е наброявало 280 125 жители, от които 68,8% селско население и 31,2% градско население. От тях 48,75% са мъже и 51,25% жени.

Статистическите данни от Националния институт по статистика показват, че към 1 юли 2012 гъстотата на населението е била 79,4 жители/кв. км, а средната продължителност на живота в окръг Гюргево през същата година е била 71,96 години.

Според преброяване на населението от 2002 г. религиозната му и етническа структура е изглеждала по следния начин:

Брой жители 286 023	Румънци	Роми	Други националности
	96,02%	3,88%	0,10%

*Процентното съотношение е било изчислено на базата на общия брой на населението от първата колона

От религиозна гледна точка през 2002 г. 98,54% от жителите са се определили като православни, 0,54% като адвентисти от седмия ден, 0,1% като романо-католици. Други често срещани вероизповедания са тези на петдесетниците и баптистите.

Историята на регион Влашка е моделирала хората и местата така, както е моделирала обичаите и културата. Всъщност всичко събрано на едно място представлява културата на това място, което днес се нарича Гюргево, но е имало толкова красиво наименование, ВЛАШКА!

Българи, турци, израелци, евреи, гърци, евреи, сърби, унгарци, руснаци, румънци и цигани... Всички те са смесили тук своите обичаи, говор, носии, живот. Това, което е останало от тях, което тоталитарния режим е позволило да остане, е нашата местна култура, обичаите и най-вече изненадващото влечение към определен тип музика! **Музика, която се е родила на румънската, влашката земя** и е изпълнявана от тарафи, фанфари, формации, групи и солисти по целия свят. Малко румънци познават тази музика, но много чужденци я оценяват! Това е музиката, която изпълнява **Фанфара Чиокърлия. Тарафа Хаидучилор (Тарафът от Клежани, 10 Пръжини, Клежани), всички те тръгват от едно и също място, КЛЕЖАНИИ, днес община Клежан, Окръг Гюргево.**



Да покажем на съседите наши любими места



Природен парк Комана. Природният парк Комана, създаден през 2004, е разположен в южната част на Румъния, приблизително на еднакво разстояние от Букурещ и Гюргево. Решението да бъде построен паркът е било взето на базата на техническа и научна документация, изготвена още през 1954 г. от румънската академия с цел определяне на границите и защита на две области с ценна флора, съответно Научният резерват за самодивски чемшир (*Ruscus aculeatus*) и Научният резерват за божур (*Raeonia peregrina*). Към тези два резервата е прибавено през 2004 и блатото Комана като природен резерват и зона за защита на птиците.

Турнул ку чяс (Кулата с часовника), разположена на площад Унирий в Гюргево, датира от XVIII век от времето на османската окупация. През този период турците са изградили от камък кула, висока 22 метра, за да могат да наблюдават околностите. Тази конструкция е била променена няколко пъти и към нея е бил добавен часовник.

В края на 2005 е започнало подсилването на Кулата на часовника, като ремонтните работи са приключили през 2007. По този повод часовникът е бил заменен с нов, а оригиналният се намира в историческия музей „Теохарие Антонеску“ в град Гюргево.

Кулата е паметник тип А, което означава „исторически паметник с национално и световно значение“ и е била добавена в Списъка на историческите паметници от 2004 под името „Турнул Чясорникулуи“ (Кулата на часовника).

Историческите, културните и архитектурните паметници са доказателство за историческото минало на тази зона: Църквата „Сфънтул Николае“ (построена през 1830 г. чрез трансформирането на съществуваща турска джамия), Църквата „Сфънтул Георге“ (1838-1841), Църквата „Буна Вестире“ (основана по време на господството на Александру Иоан Куза, по искане и с финансирането на гръцката общност от Гюргево в годините 1863-1865 и рисувана от Георге Тътъръску).

Мостът на приятелството. Това е най-дългият мост над Дунава. Построен е на две нива, железопътен и сухопътен (с две ленти и тротоар за пешеходци). Това е единственият подвижен мост, който има възможност да бъде вдигнат в случай, че под него трябва да мине по-висок плавателен съд. Изграден е от стомана, а проектът е бил изработен от В. Андреев. Строежът е продължил 2 години, а откриването на моста е било на 20 юни 1954. Дължината му е 2,8 км.



Да представим на съседите наши водещи организации



Основна тежест в икономиката на Гюргево имат селското стопанство, индустрията и търговията.

В окръг Гюргево се култивират селскостопански терени. Освен със зърнени храни, селското стопанство се характеризира с отглеждане на говеда, свине, с добив на мед. В Гюргево се намира най-голямата ферма за кошери в Европа. Тук е и най-голямата ферма, която разполага със собствена клиника.

По отношение на индустрията на окръга характерни са: хранителновкусовата индустрия, тютюнопроизводството и производството на напитки, производството на електрическа и топлинна енергия, събирането, пречистването и разпределението на водите, добив на петрол и природен газ, текстилната индустрия.

През 1996 г. е била създадена Автономната администрация „Свободна зона“ Гюргево, разположена в югоизточната част на окръга върху територия от 163,54 хектара, която от 01.06.2004 г. е трансформирана в акционерно дружество. Създаването на Свободна зона Гюргево, една от най-големите в Европа, е разкрило възможности за развитие на всички стопански дейности. Възможностите, които предлага Безмитната зона, привличат вниманието на румънски и чуждестранни инвеститори, които вземат на концесия или наемят помещения в нея за извършване на производствена или търговска дейност. Безмитната зона има преобладаващ индустриален профил, като включва фирми за производство на метални конструкции, ремонт и поддръжка на плавателни, морски или речни съдове, терминал за зърнени храни, производство и складиране на химични продукти, внос на строителни материали и цимент. Между новите клиенти на Безмитната зона са фирмите Линцер Агро Трейд (химически торове), Инком Тренд (специален цимент за производство на стъкло), Риъл Естейт (зърнени храни), Алтиус Интернешънъл (производство на слънчеви панели). Важен транзитен сухопътен, железопътен и речен център е мостът между Гюргево и Русе, който свързва Западна Европа и Средния Изток.

Пристанище Гюргево Рамадан е било проектирано от Ангел Салигни в периода между 1889 – 1909 г. През 1935 е бил модернизиран Палатул Флувиал Рамадан (Речния дворец Рамадан) и е бил реконструиран във формата на кораб, най-модерната гара по поречието на Дунава. През 1876 г. големият български поет и революционер Христо Ботев се е качил на кораба Радецки от пристанище Гюргево.



Да кажем на съседите защо Тудор Виану означава много за нас



Личностите, признати заради техните дейности в области като литература, музика, науки, приложни изкуства, театър, филмово изкуство, са: Тудор Виану – критик, поет, философ, Йон Виня – поет, Петре Гелмез – поет, Йон А. Басарабеску – писател, Никифор Крайник – писател, поет, Николае Дъръску – художник, Николае Картожан – историк. Мирон Николоеску и Мирча Зъгнєску са признати заради постиженията си в областта на математиката и съответно физиката.

Тудор Виану (27 декември 1898, Гюргево – 21 май 1964, Букурещ) е бил румънски естет, критик и литературен историк, философ и преводач. Той е бил по-голям брат на публициста Александру Виану; женен за Елена Виану (1911 – 1965 г.). Неговият син Йон Виану е познат лекар, психиатър и писател. Дъщеря му Мария Александреску Виану е историк, специалист по антична история и археолог.

През 1915 г. става студент във Факултета по право и философия в гр. Букурещ. Получава титлата „доктор по философия“ към Университета от Тюбинген. По време на докторантурата си е поддържал кореспонденция, основаваща се на приятелски срещи със своя приятел от гимназията поета Йон Барбу, който по това време е следвал математика в Университета в Гьотинген. Неговото творчество обхваща точно четири десетилетия: от появата през 1924 на немски език на дебютната му творба, едновременно с първото му проучване върху естетиката, оценяване на докторантската му теза, защитена във Философския факултет Еберхард Карл към Университета от Тюбинген (през ноември 1923), „Das Wertungsproblem in Schillers Poetik. Über naive und sentimentalische Dichtung“ (Проблемът на оценяването в поезията на Шилер) и до излязлата му посмъртно творба „Аргези, поет на човека“ с подзаглавие „Песен за човека“ (изследване в областта на сравнителната литература).

През 1931 г. излиза творбата му „Изкуството и красивото“, а през 1932 г. публикува творбата си „Изкуството на актьора“ в издателството на списание „Время“. През 1933 г. публикува малко изследване, което впоследствие е включено в библиографията на изследванията върху творчеството на Хегел със заглавие „Влиянието на Хегел върху румънската култура“.

Годината 1934 е особено динамична по отношение на академичната му кариера, излизат две негови творби, първи том от неговата „Естетика“, а през 1936 г. предстои да излезе и вторият том, който включва други две части – „Структура и създаване на изкуството“ и „Възприемане на произведението на изкуството“.

През 1934 г. той публикува и „История на естетиката от Кант до днес“ към Института по графични изкуства Буковина. През 1937 г. той събира всички свои статии по естетика, публикувани дотогава в една антология „Философия и поезия“ с уточнението, че във второто издание на антологията включените в нея статии са съвсем различни, въпреки че заглавието остава същото. През 1941 г. излиза от печат творбата му „Изкуството на румънските прозаисти“, която е може би най-познатата му и най-коментирана книга, пример за стилистичен анализ.



Да разкажем на съседите една наша история



Легенда за произхода на името Гюргево

Говори се, че отдавна, когато турците са ходели по земите по левия бряг на Дунава и събирали слуги за Османската империя, там се е намирал и един овчар на име Сан Джорджио, който е бил докарал овцете си на паша в ливадите около реката. Той е освободил голяма група хора, които е трябвало да бъдат отведени в Османската империя. Тези хора са останали тук след като са били освободени и са направили тържище на това място. Тържището е било наречено на името на техния освободител, Сан Джорджио и затова се нарича Гюргево. Дали това е бил този същият Сан Джорджио на генуезците? Кой знае...

Гюргево в литературата

Александър М. Македонски, национален поет, човек с бурен живот, впечатлен от таланта на младия поет от Гюргево Тудор Виану, посещава Гюргево, за да се запознае с неговото семейство. Без да навлизаме в подробности, „Рондото на малкия град“ („Рондото на провинцията“), написано след това посещение, пресъздава една емоционална картина:

„Малкият град те грабва неусетно
с тихите си улички,

...

с уютния си и кокетен център
и без къщи със аркади...”

....

Защо “лаят кучетата в Гюргево”?

С името на града е свързана и една поговорка, позната на всички румънци: „да чуеш как лаят кучетата в Гюргево“. В румънската литература изразът се появява някъде към средата на XIX век, когато е използван от Петре Испиреску в разказа „Император Алдеор“ (1872 г.): „Алдеор щом се събуди, му удари такъв шамар, че чу кучетата в Гюргево“ и от Й. Л. Караджиале в „Една бурна нощ“ (1879 г.): „Ако той беше тук, така щеше да ме ядоса, че щяха да му хвъркнат очилата от главата и шапката от главата, та щеше да чуе кучетата в Гюргево“.

Въпреки, че хората не знаят със сигурност какъв е произходът на тази поговорка, възможно обяснение за нея може да бъде фактът, че по времето на Османската империя са били прекарани с лодки на българския бряг стада от овце, взети от румънците. Очевидно кучетата, които са придружавали тези стада, са оставени на отсрещния бряг и от тогава „кучетата лаят в Гюргево“.

